

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Δὲν δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἐώρταζαν αἱ Ἀθηναίαι τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω. Ὅχι, δὲν ἦτο ἐορτάσιμος ἡ κίνησις ἐκείνη τοῦ πλήθους ἡ μεταμνησθῆναι, ἐντὸς ἀτμοσφαιρᾶς πνιγνῆρας, κονιορτώδους, ἄνευ θεάματος, ἄνευ γέλωτος, ἄνευ ὀρέξεως, ἄνευ εὐθυμίας. Αἱ συνήθεις παρελάσεις ἀνουςίων καὶ ἀκόμψων μετμημισμένων ἐπέτεινον τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν πληξίν, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι πολὺ θὰ μετενόησαν ὅσοι δὲν ἤκολούθησαν τὸ μέγα ρεῦμα, τὸ διευθυνόμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ. Χιλιᾶδες Ἀθηναίων μετέφερον εἰς τὴν γείτονα πόλιν ὁ ἀτμός. Ἐκεῖ ἡ Ἀπόκρεως ἐπεδείκνυε τὴν φαιδράν τῆς ὕψιν· ἐκεῖ ἦτο ἡ κίνησις καὶ ἡ ζωὴ, ὁ γέλως καὶ ἡ διασκεδάσις, τὰ κομητᾶτα καὶ οἱ μασκαράδες. Καὶ δὲν ἦτο μὲν τὸ θέαμα ἐξαιρετικὸν καὶ ἄξιον τόσης σπουδῆς, διότι καὶ ὀλίγοι καὶ τετριμμένοι ἦσαν αἱ μασκαράται, αἱ διεκδικήσασαι τὰ βραβεῖα τῶν κομητᾶτων· ἀλλ' ἦτο τὸ μόνον ἐπὶ τέλους τὸ ὅποιον εἶχον νὰπολαύσουν οἱ φιλοθεάμονες τῶν δύο πόλεων. Ὡστε οἱ μόνον Ἀθηναῖοι, οἱ ὅποιοι διασκεδάσαν τὴν Κυριακὴν, ἦσαν ὅσοι κατῆλθον εἰς Πειραιᾶ, — ἐκτὸς ἐὰν ἐξαιρέσωμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐπροτίμησαν νὰ μείνουν εἰς τὰ σπίτια των, ἢ νὰ κάμουν ἐξοχικὸν περὶπατον.

Ἀπὸ τὰς μασκαράτας, αἱ ὁποῖαι παρήλασαν πρὸ τοῦ Κομητᾶτου τοῦ Πειραιῶς, ὡς πρώτη ἐκρίθη ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὰ θεινὰ τοῦ λαοῦ, παριστῶσα τὸν λαὸν ἀποσκελετωμένον ἐκ τῶν ἐκμυζουσῶν αὐτὸν κακιῶν· τῆς πολυτελείας, τῆς θεσιθρίας, τῆς δικαιοσύνης, ἥτις ὡς λειτουργεῖ ἐν Ἑλλάδι κατετάχθη καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν κακιῶν. Καὶ τὴν μὲν εὐφυῖαν τῆς παραστάσεως οὐδεὶς ἠρνήθη, ἀλλὰ τὴν σημασίαν τῆς ἡμιφιδήτησεν εἰς τὸν ἀγωνοδίκην, ἰσχυρισθεὶς ὅτι παριστᾷ μᾶλλον τὴν ἐκ τοῦ λαοῦ ἀπόρροιαν τῶν διαφόρων κακιῶν. Νομίζομεν ὅτι ἡ ἐξηγήσις διερμηνεύει μᾶλλον τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ιδέας τοῦ κ. ἀγωνοδίκου ἢ τὰς τῶν διοργανωτῶν τῆς μασκαράτας, ὅπως γίνεται καὶ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶσων ἄλλων συμβόλων ὑπὸ τῶν κριτῶν, ἀποδιδόντων εἰς τοὺς ποιητὰς ιδέας, τὰς ὁποίας οὐδέποτε συνέλαβον...

Εὐφυῆς ἐπίσης ἐκρίθη καὶ ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἐκλειψίς τοῦ χαλκοῦ μασκαράτα, παριστῶσα μετὰ πολλῆς τέχνης μέγα δεκάλεπτον ἐν εἴδει σελήνης ἡρέμα ἐκλειπούσης.

Καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἐσπέρα μελαγχολικὴ καὶ περίλυπος. Ἦρχισε νὰ βρέχῃ, κατ' ἀρχὰς ὀλίγον κατόπιν σφοδρῶς. Αἱ ὁδοὶ ἡρμωώθησαν. Τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὸ ἐπίσημον καὶ φαιδρὸν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης καὶ τῆς νυκτός. Οὔτε πυρὰ ρητίνης, οὔτε κρότοι τυμπάνων καὶ ἤχοι αὐλῶν. Εἰς τὰς οἰκίας ἐχώρευον καὶ ἐδέχοντο μασκαράδες. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ καιροῦ ἡ κίνησις των

ἦτο ἡλαττωμένη ἐπαίσθητῶς, ἀπέμενον δὲ αἱ αἰθούσαι ὥς πετοπλεῖστον ψυχραί, ἄνευ ζωηρότητος, ἄνευ κόσμου, συνωστιζομένου περὶ τοὺς εὐφυεῖς μετμημισμένους, τοὺς σκορπίζοντας ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, διὰ τῆς ἡλλουωμένης φωνῆς των, τὸν γέλωτα, τὸ πείραγμα καὶ ἐνίοτε τὸ σκάνδαλον...

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, — ἡ τελευταία τῶν Ἀποκρέω — μὲ κυανοῦν οὐρανὸν μὲ καθαρὸν ἥλιον, ὥραία καὶ θερμή. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ πλήξαντες τὴν προτεραίαν, ἐξεθύμαναν μὲ τὰ κοῦλουμα καὶ ἐξεγύθησαν εἰς τὰς ἐξοχάς, ὅπου ἐτίμησαν τὰς πολυτελεῖς ἢ τὰς λιτὰς τραπέζας, τὰς προσκαίρων στρωθείσας ἢ μὲ προετοιμασίαν παρατεθείσας, περὶ τὰς ὁποίας δὲν ἐβράδυνε νάναπτυχθῇ εὐθυμία, πᾶν ἄλλο ἢ σαρακοστιανὴ καὶ εὐσεδής. Καὶ ἔρρεεν ὁ ρητινίτης καὶ ἀντήχει τὸ ἄσμα μέχρις ἐσπέρας καὶ ἐκρατύνετο ἡ γνώμη τοῦ παρακκολουθοῦντος τὴν ἀνθρωπίνην κίνησιν ἀπὸ σκοπιᾶς ἐρήμου καὶ πιστεύοντος ὅτι ὅλα τὰ ἐγκόσμια ἐν ὄνειρον εἶνε, μία πλάνη καὶ μία παρωδία...

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπέναντι τοῦ Παλαιοῦ Στρατοδικείου τῆς συνοικίας Πλάκας ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ γάμος. Τὰ πάντα εἶχον καλῶς ἐτοιμασθῇ καὶ πολλοὶ προσκεκλημένοι εἶχον μεταβῇ, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸ μυστήριον. Ὁ γαμβρὸς μετέβη εἰς τὸν Μητροπολίτην, ὅπως λάβῃ τὴν ἄδειαν τοῦ γάμου. Κατὰ κακὴν ὁμῶς τύχην ἐνεφανίσθη ἐκεῖ καὶ ἡ πρὸ δεκαοκταετίας ἐγκαταλειμμένη σύζυγος τοῦ γαμβροῦ, ἥτις διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τοῦ Μητροπολίτου, ὅτι οὗτος δὲν ἔχει διαζύγιον. Ὁ Μητροπολίτης δικαίως ἠρνήθη νὰ δώσῃ ἄδειαν εἰς τὸν μελλόνυμφον καὶ οὕτως ἔμειναν καὶ οἱ δύο εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ. Οἱ προσκεκλημένοι τότε ἀνεχώρησαν συλλυπηθέντες τοὺς ἀνυμφεύτους διὰ τὸ ἀπροσδόκητον δυστύχημα. Τὴν προῖκα ὁ γαμβρὸς εἶχε λάβει ἀπὸ τῆς προτεραίας. Οἱ μελλόνυμφοι ἀνήκουσιν εἰς καλὰς οἰκογενεῖας τῆς πόλεως.

Ἀπόκρεως λωποδύτου.

Στρατιώτης τοῦ πυροβολικοῦ, μεταξὺς πρωῶν τινῶν εἰς τι παντοπωλεῖον παρὰ τὴν Νεάπολιν, ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν καταστηματάρχη τὴν ἐξῆς σημείωσιν:

«Δὲς, σὲ παρακάλῳ, εἰς τὸν στρατιώτην μου, 3 ὀκάδες καφέ καὶ 3 ὀκάδες ζάχαριν.

Μαστραπᾶς
Συναγματάρχης».

Καὶ ἠτοίμασε μὲν ὁ παντοπώλης τὰ ζητούμενα, ἀλλ' ὅχι καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ ἀπάτην καὶ νὰ στείλῃ μαζί μὲ τὸν στρατιώτην καὶ τὸν ὑπηρετὴν του, παραγγέλλων εἰς αὐτὸν νὰ μὴ παραδώσῃ τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν κ. Μαστραπᾶν. Ὁ στρατιώτης ὠδήγησε τὸν ὑπηρετὴν εἰς τινα οἰκίαν παρὰ τὰ Πευκάνια, εἰσελθὼν δ' ἔλαβε βιαίως τὰ πράγματα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ ἐκλείσει πρὸ αὐτοῦ τὴν θύραν ἐρμητικῶς. Ἐκεῖ ἠγαγκάσθη ὁ δυστυχὴς ὑπηρετὴς νὰ περιμεῖνῃ ἐπὶ πολὺ, ἕως οὗ ἀπελπισθεὶς νὰ ἴδῃ τὸν κ. Μαστραπᾶν καὶ ἀκούσας ἀρχὰς ὅτι ὁ στρατιώτης ἐξῆλθε δι' ὀπισθίας θύρας καὶ ὥχεται ἀπὼν, κατηφής καὶ λίαν στενοχωρημένος ἐπέστρεψε πρὸς τὸν κύριόν του.

Ὁ στρατιώτης ἦτο λωποδύτης μετμημισμένος.